

SZILÁGYI DOMOKOS

Istenfiók

...s egyben-másban
Istenhez is hasonlított.

*Hazament és bezárkózott. Evett.
És nem zavarta senki, senki.
Evett, és elgondolkozott: — Biz ám,
nem rossz dolog istennek lenni:*

*senki se lát, hahogy nem akarod,
s kit látni akarsz, teremted magad.
Így jöve létre ez a csudaszép,
e csudaronda földi kirakat*

*— kirakóvásár? —; nyugodt, mert örök
zűrzavar, mely számunkra: nagyvilág,
honnan többé nem nyílnak már utak
új Kolumbuszoknak új Indiák*

*felé — mert hazament s bezárkózott.
Evett. És nem akart már látni senkit.
Mert megesik, hogy az istenfiak
a világ fordítottját megteremtik.*

Boltozatok

*Eszetlen létünk alkonya:
kezdetben volt a koponya
varratos boltja, őserő
őrződik benne: agyvelő —
mint mennyboltban a Föld.
A Föld — az örökölt
hon: mennyen belüli
boltozatunk — kihagy
a szív, rásejtve, mi leszen,*

ha áttörünk ezen
a bolton — mert úgy kerüli
az ember a kérdést: ki vagy?!

Vagyok, aki — vagy csak: ami?
Hát szabad széjjelvallani?
„Ez egy beszéd?” —
ordítani szét?
Hisz nem homoly-
felhő — komoly
dolog a szó, a vallja-hit —
mért sérteni sokvalakit?

Élünk a boltozatok alatt.
A boltozat
nemcsak boltosodik:
tartalmaz is:
mennybolt a Földet,
koponya agyat stb.
S e földi
mértéken túl: tán még az Úrnak
se mindegy, hogy milyen idom
az N-i dóm,
hol a földiek elcsitulnak. —

Nos semmi. Ősz csak. Ámulás,
színek, hogy szinte már ne láss;
éjjel: lombhullatók
imádkozó karja a holdra.
És az égbolt most oly csodás,
mintha Kenzo Tange tervezte volna.

Lilla Vitézre emlékezik

Utas! Itt fekszik Vitéz.
Egy nap XIV. óra: ennyit ére.—

Istenem, istenem, jó fiú volt.
Engem is szeretett — meg a bort,
ennivaló volt, hogyha bomolt.

Máskor egyébként — mafla, fiús.
Herkules? — ah! se nem Antonius;
mondta: szerelmünk menntei juss;

mint pap a szószékről — csak a rút
képe ne lett vón! — szép szomorút
szólt, hogy az ember majd' elaludt;

szája, akár a motolla, kereplő,
ő maga théatromba szereplő
komédiásra fajzott; — de szeplő

nem, sose volt, mint versbe kitette
mellyemen, és haragudni miatta
szünni sosem fogok én, ebugatta!

Mert hazug ám mind, azki poéta,
hogyha dicséri is ez-az-mijét a
kedvesinek — ugyan, ah, sose látta.

(Még ha ki néze, se látta, nem ám —
no, hisz adott is volna anyám,
hogyha fülébe jut: megmutatám!)

Majd meg utána, hogy ide hagyott,
járta gyalog Baranyát, Somogyot,
biztosan egyre ivott s lefogyott.

Űzte örökkön a másnapi gondot,
elkeseredvén, jól odamondott,
s szidta magát, dühösen a bolondot,

mért lett poéta . . . Istenem, ó,
hogy röpül így az idő az idő —
van negyven éve, hogy itt fekszik ő.

Jó fiú volt, elment potyalesre
mindenüvé — hozzánk be sok este —,
mert a falatját sose kereste

meg — a borát még annyira se
(s még kettőnkét! — ha hitvese
leszek! — hát mondják, érdemes-e?).

Istenem, istenem, jó fiú volt.
Engemet is szeretett — meg a bort,
ennivaló volt, hogyha bomolt.

. . . míg ezt leírom — —
ó, szélsebes évek, szárnyas iram!
(Psz, pszt, hamarább hazajött az uram.)